

Suzanne Vermeer

Het paradijs

band 1



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

De oude witte Fiat Panda hobbelde stapvoets over de slechte, onverharde weg en Alis-ha Christou hield haar handen stevig aan het stuur. Ze had eerder de afslag genomen naar Issos Beach in het zuidwesten van Corfu en was op weg naar de parkeerplaats bij het strand. Ook al was het weggetje tot haar eindbestemming nog maar vierhonderd meter lang, voorzichtigheid was geboden. Argus hijgde intussen al enthousiast in haar nek. Als het even kon, trakteerde ze de labradorkruising elke avond op een flinke wandeling op het lange en brede zandstrand van Issos Beach. Ze rende met hem mee en gooide eindeloos ballen en stokken in het water tot hij helemaal was uitgeraasd.

De rit naar het strand toe was elke keer weer een feestje. Corfu werd niet voor niets het groene eiland genoemd. Door de onophoudelijke regenbuien in de winter en de extreem zonnige zomers kreeg de vegetatie alle kans om volledig tot wasdom te komen. Ze kon nog steeds geen genoeg krijgen van de olijfbomen die ritselden in de warme wind, de kleurige oleanders met hun zoete geur, de statige cipressen en andere begroeiing die het in de basis rots-

achtige landschap rijk was.

Alisha zette de raampjes aan de bestuurderskant open zodat Argus de zeelucht vast kon opsnuiven. De hond blafte uitgelaten en stak zijn kop naar buiten. Ze stuurde haar auto het parkeerterrein op en nam dankbaar een schaduwplek onder een boom over van een vertrekkende automobilist. Argus stond te popelen om naar buiten te gaan en blafte ongeduldig om haar aan te sporen de deur open te maken. Ze kroelde hem over zijn kop, pakte haar werpstok en bal van de passagiersstoel en stapte naar buiten. Argus sprong heen en weer op de achterbank en vloog als een komeet de warme auto uit toen ze hem eindelijk bevrijdde. Uit ervaring wist ze dat een poging om hem bij te houden geen enkele zin had. Hij kende de weg naar het strand en zou haar zo hijgend staan op te wachten. Op haar dooie akkertje liep ze hem achterna door de hoge duinen, waar zandverstuivingen een unieke serie duinrozen herbergden. Bovenaan bleef ze even staan om te genieten van het uitzicht op het zoutmeer en het cederbos die in de verte lagen. De stevige wind die kenmerkend was voor Issos Beach, speelde met haar haren en waaide ze in haar gezicht. Ze pakte de weerbarstige plukken ste-

vig vast en rende naar beneden.

Toen ze hijgend het strand had bereikt, floot ze op haar vingers. Grof, plakkerig zand schuurde langs haar in sandalen gestoken voeten. Een groepje Engelsen die ze van de week ook al had gezien, passeerde haar luidruchtig. Argus was druk in de branding en reageerde niet op haar gefluit. Dat gaf haar mooi de gelegenheid om iets te bestellen bij de mobiele snackkar. Haar maag knorde toen de geur van frituur haar neus binnendrong. Ze kocht een broodje hamburger, een frietje en een flesje ijskoud water en plofte met haar avondmaaltijd neer in het zand, niet ver van Argus vandaan. Ze riep hem bij zich, maar haar anders altijd zo gehoorzame hond reageerde niet en bleef compleet gefocust op iets wat in de branding lag. Hij sprong eromheen en duwde zijn neus ertegenaan. Alisha kon niet goed zien wat het was, maar ze geloofde het wel. Eerst eten voordat het koud werd. Als Argus nog een hapje wilde, moest hij snel zijn.

Genietend kauwde ze op de ongezonde hap terwijl ze luisterde naar het kalmerende ruisen van de zee. De frietjes waren lekker zout en lieten vettige kristalletjes achter op haar vingers. Ze likte ze eraf. De hamburger op het

kleffe broodje was rijkelijk bedeed met saus. Toen haar honger was gestild, stond ze op en veegde haar mond en handen af aan een servet. Ze kon er weer tegen. Ze liep naar Argus toe en klapte in haar handen in een zoveelste poging om zijn aandacht te vangen. Deze keer tilde hij zijn kop even op, en toen nam hij het witte ding in zijn bek en wierp het voor haar voeten. Zijn lichaamstaal liet niets te raden over. *Gooi het weg, baas!* Alisha bukte om aan zijn verzoek te voldoen, maar haar hand bleef boven het voorwerp zweven. Argus blafte een aanmoediging en danste rond haar benen. *Waarom gooi je het nou niet weg, baas?*

Een vlammeende steek ging door Alisha's maag en ze kromp in elkaar terwijl haar hamburger en friet rechtsomkeert maakten. Kokhalzend draaide ze zich om en leegde haar maag. Ook al wist ze dat ze het goed had gezien, een morbide neiging dwong haar om zich om te draaien en nogmaals te kijken naar dat afschuwelijke witte ding. Ze bukte zich en krijste zo hard dat zelfs Argus stilviel.

Op het strand voor haar lag een witte sportschoen. Het zwarte Nike-logo was flink aangetast door het zoute water, maar nog wel zichtbaar. Het was een rechterschoen. Een

**rechterschoen met daarin de overduidelijke
resten van een voet.**

24 jaar geleden

Met een sierlijke duik sprong Rose van de zeilboot. Ze sloot haar ogen vlak voordat haar naakte lichaam het koele water doorkliefde. Het water omsloot haar en trok haar mee naar beneden de duisternis in. Even waande ze zich in het niets. Toen haar longen begonnen te branden en schreeuwden om zuurstof, zwom ze met krachtige slagen weer naar de oppervlakte. Proestend kwam ze boven. Haar lange bruine haren plakten op haar hoofd en schouders. Ze pakte een elastiekje van haar pols en bond haar haar in een slordige staart voordat ze rustig naar de baai voor haar zwom. Toen ze de branding had bereikt, draaide ze zich higgend op haar rug. De hemel was zwart. De enige verlichting kwam van fonkelende sterren en een vollemaan. Ze kruiste haar armen achter haar hoofd en slaakte een gelukzalige zucht. Dit was vrijheid! De wereld was van haar en ze kon alles doen wat ze wilde. Haar oude leven leek mijlenver weg. Geen gezeik, geen verantwoordelijkheden en verplichtingen. Niet nadenken over wat ze later wilde worden als ze

groot was. Ze kon dit nog heel lang volhouden. Natuurlijk zou ze eens terug moeten naar het ‘gewone leven’, maar als het aan haar lag zou ze dat zo lang mogelijk uitstellen.

Het meest genoot ze van de spontane en bijzondere ontmoetingen die haar leven de afgelopen tweeënhalve maand hadden verrijkt. Ze was niet de enige die allergisch was voor sleur en keurslijf. Het leven moest gevierd worden! Ze keek naar de zeilboot die voor de kustlijn zachtjes heen en weer dobberde op de golven. Haar reisgenoten waren al in diepe slaap toen zij besloot een nachtelijke duik te nemen. Ze voer nu twee weken mee op The Dolphin, samen met twee Australische jongens en hun vriendinnen. Steve, de eigenaar van de boot, had ze in een haventje ontmoet, waar hij die ochtend was aangemeerd. Ze had iets met havens. Als er ergens een in de buurt was, ging ze altijd even kijken. Ze had met bungelende benen op de kade gezeten, uitkijkend over de schepen, de een nog groter dan de ander. Steve stond in zijn korte broek het dek van The Dolphin te schrobben. Toen hij zich oprichtte en het zweet van zijn voorhoofd veegde, had hij haar gezien. Ze had haar duim naar hem opgestoken.

‘Ziet er goed uit!’ had ze in het Engels gezegd.

‘Ik of de boot?’ had hij lachend gevraagd.

‘Allebei.’

Hij had zijn werk gestaakt en was met twee koude biertjes naar haar toe gelopen. ‘Ik kan wel een pauze gebruiken.’

Dankbaar had ze het biertje van hem aangenomen. Ze was dorstig door het warme weer. Als vanzelf was er een geanimeerd gesprek op gang gekomen. Steve vertelde dat hij met zijn ‘*mate*’ Paul en hun vriendinnen een zeiltocht rond de wereld maakte. Ze waren nu een halfjaar van huis. Zijn enthousiaste verhalen over de ultieme vrijheid die het zeilen bracht, sloegen op haar over. Vol verlangen had ze naar The Dolphin gekeken. Haar blik was Steve niet ontgaan. ‘Zou je een tijdje met ons willen meevaren?’ had hij haar gevraagd. ‘De anderen vinden het vast goed. Ze zijn nu even naar de supermarkt, maar kunnen elk moment terug zijn.’

Steves reisgezelschap had het inderdaad geen probleem gevonden als ze een tijdje aanhaakte. En zo behoorde ze twee weken geleden ineens tot de crew van The Dolphin, die verder bestond uit Paul, Emma en Holly. Ze had de kneepjes van het zeilen snel onder de knie gekregen en draaide nu al geroutineerd mee. Er waren enkele taken aan boord waarbij ze